

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ FERNAND LAFARGUE

Η ΚΑΡΔΙΑ ΠΟΥ ΜΟΙΡΑΣΤΗΚΕ...

Μιά μέρα την βόηκε μόνη της και της μίλησε.

“Η Ύβωννη δεν ήταν άκοιμα σε ηλικία για ν’ αγαπήσει, την εποχή που έπισκεπτότανε με την μητέρα της, κάθε Κυριακή, την οικογένεια Ντιβελάν.

Ήταν ένα ξανθό κορίτσι μόλις δέκα έξη χρονών με όμορφα ξανθά σγουρά μαλλιά, και μαύρα μάτια, με διαμαντένια σκουλαρτζίκια.

“Η οικογένεια Ντιβελάν είχε δυο γιους και μία κόρη, που την λέγανε Μαρούλα, η οποία ήταν και συμμαθήτρια της Ύβωννης στο σχολείο. Τα δυο αγόρια ο Αλβέρτος κι ο Γιώργος γεννήθηκαν φίλοι της Ύβωννης, αφού αυτή ήταν φιλενάδα της αδερφής των. Και κάθε κυριακή τὰ τέσσερα παιδιά, περπατούσανε στο δάσος με τους γονείς των, και κάναν έκδρομες στά βουνά, ζούσαν αγαπημένα.

“Η κακόγλωσσος γειτόνισσος διέδιδαν πως η Ύβωννη είχε ερωτευμένη με τους αδελφούς Ντιβελάν! “Αμα τώμαθε αυτό η Ύβωννη ελεγε γελώντας : — “Ε! ποιος ξέρει ; Και ποιος μπορούσε να τὸ ξέρη πραγματικῶς, αφού κι’ αυτή η ίδια δεν τὸ ἔξερε ; Μὰ ὅταν τὸ ἔμαθε κι’ η μητέρα της, την ρώτησε :

— “Υβὼννη, ἦθελα πολὺ νὰ μάθω τι ιδέαν ἔχεις γιὰ τὸν Αλβέρτον.

— Μαμά μου, σκέπτομαι πὼς ἔχει ὅλα τὰ προτερήματα τοῦ ἀδερφοῦ τοῦ Γιώργου.

— Αὐτὴ εἶνε καὶ ἡ δική μου γνώμη κόρη μου... “Αν καὶ ὁ Γιώργος εἶνε ὁ πρωτότοκος, ὁ Αλβέρτος δὲν εἶνε ὀλιγώτερον συμπαιθὴς σ’ ὄλους μας... Μὰ νομίζεις πὼς ὁ νεώτερος πήρε τὸν μεγαλύτερο γιὰ μόντελο καὶ γι’ αὐτὸ συμπαιθεῖς περισσότερο τὸν Γιώργο.

— “Ὅχι διόλου ἀπήνησε ἡ Ύβωννη. “Ὁ Αλβέρτος εἶνε καθὼς ὁ ἀδερφός του, ὁ καλύτερος φίλος μου.

— “Υστερὰ ἀπ’ αὐτὰ ἂν ἐπρόκειτο νὰ προτιμήσεις ἕνα ἀπ’ τοὺς δυο, ποῖον θὰ διάλεγες ;

“Ἡ νέα κοκκίνησε μιά στιγμή καὶ εἶπε σιγὰ : — Μαμά μου δὲν θὰ μπορούσα... ὄχι, ὄχι, δὲν θὰ μπορούσα νὰ διαλέξω... Δὲν θέλω νὰ χάσω ἕνα φίλο γιὰ νὰ κερδίσω ἕνα σύζυγο. “Ἐκείνον ποὺ δὲν θὰ προτιμοῦσα θὰ τὸν ἀγαποῦσα ὕστερα περισσότερο !...

— Λοιπὸν δὲν θέλεις τὸν Γιώργο, οὔτε τὸν Αλβέρτο ;

— “Ὅχι. — Τόσο τὸ καλύτερο, ἀγαπητὴ μου Ύβωννη, γιατί φοβόμουν μήπως ἀγαποῦσε ἕνα ἀπ’ τοὺς δυο καὶ τότε θὰ χαλοῦσε τὰ σχέδιά μου.

— “Α! εἶπεν ἡ νέα ἀνήσυχη καὶ περιέργη, θάθελα νὰ τὰ μάθω αὐτὰ τὰ σχέδια.

— “Ἦρθαν ἀπ’ ἕνα πλοῖοιο σπῆτι καὶ ρώτησαν ἂν δέχεται νὰ παντρεφτῆς μ’ ἕνα νέο καθὼς πρέπει. Θὰ μπῆς σ’ ἕνα σπῆτι διακεκριμένο καὶ θὰ ζήσης εὐτυχῆς.

— Δὲν θέλω νὰ παντρευτῶ ! φώναξε ἡ Ύβωννη κλαίγοντας, καὶ ἀφίνοντας μόνη τὴ μητέρα της. “Ἐτρεξε δὲ ἀμέσως καὶ κλείστηκε στὴ κάμαρά της. Αὐτὴ ἡ εἰδησις τοῦ συνοικεσίου εἶχε πέσει σάν κεραυνός μέσα στὴ ψυχὴ της. Ρωτοῦσε τὸν ἑαυτὸ της με ἀγωνία Γιατὶ ὁ γάμος μ’ ἄλλον ἄνθρωπον ἐκτὸς τοῦ Αλβέρτου καὶ τοῦ Γεώργου μοῦ φαίνεται μισητός ; Εἶμαι ἐρωτευμένη ; Καὶ ποῖον ἀγαπῶ ; Τὸν Αλβέρτο ; ὄχι ! Χωρὶς ἄλλο λοιπὸν τὸν Γεώργο, ὄχι ; ποῖον ἀπ’ τοὺς δυο τότε ; Κανένα ! Τὸ εἰδολὸ της ἦσαν καὶ οἱ δύο μαζί. “Αποτελοῦσαν ἐνομιμένοι τὸ ἰδεώδες της ἀγάπης, τῆς νεότητος, τῆς ἐμορφιάς, τοῦ θάρρους. “Ἡ ζῶη ποὺ ζούσε κοντὰ τους, ἦταν ἀτελής σάν ἔλειπεν ὁ ἕνας, καὶ ἀνεπαρκῆς σάν ἀπουσίαζε ὁ ἄλλος.

“Απὸ τοὺς νέους ὅμως ποῖος ἦταν ἐκεῖνος ποὺ τὴν ἀγαποῦσε περισσότερο ;

Τὰ δυο ἀδέρφωρα δὲν ζήλευαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. “Ἦσαν εὐχαριστημένοι ἀπ’ τὸ χαριόγελο τῆς νέας ποῦταν γι’ αὐτοὺς ἡ κοινὴ λατρεία τους, ἡ πίστις τους.

“Ἐνα βράδυ ὁ Γεώργος ἔπεσαν ἀπ’ τ’ ἄλογό του καὶ τὸν φέρανε σπῆτι τοῦ καταματωμένου, νεκροῦ !

“Ἡ ὕγεια τῆς Ύβωννης κλονίστηκε ἄξαφνα

ὅταν ἔμαθε τὸν θάνατον τοῦ Γεώργου. “Ἀρχιζε ν’ ἀδυνατίζει καὶ νὰ χλωμαίνει σιγά-σιγά. Τὸ βλέμμα της πήρε μιά ἐκπληκτικὴ προσήλωση καὶ τὸ στόμα της χαμογελοῦσε πάντοτε μὰ ἀφηρημένα καὶ πικρά. Θάλεγε κανεὶς πὼς περιμένει τὸ θάνατο.

“Ἀμα ὁ Αλβέρτος ἄρχισε νὰ τὴν ξαναπλησιάζη, ἡ νέα ἀνέλαβε λιγάκι. “Ὁ νέος βλέποντας πὼς ἡ συνναστροφὴ του τῆς ἔκανε καλὸ, δὲν ἄφινε εὐκαιρία χωρὶς νὰ τὴν δῆ, καὶ συνώδευε πάντοτε τὴν ἀδερφή του σὸ σπῆτι της.

Κι’ ὁ ἴδιος ἦταν καταβεβλημένος ἀπ’ τὸν θάνατο τοῦ ἀδερφοῦ του μὰ βλέποντας τὴν λυπηρὴ κατάστασι τῆς νέας πονοῦσε μέσα του καὶ σκέφτονταν : “Αγαποῦσε πολὺ τὸν ἀδερφό μου ! “Απὸ σέβας συνεπῶς πὸς τὸν μακαριτὴ ἦταν πάντοτε ἐπιφυλακτικὸς μαζί της, νὰ τῆς μίληση καὶ μιά μέρα βροσοντάς τὴν

Τέλος ἀποφάσισε μονάχη τῆς εἶπε :

— “Υβὼννη σὰς ἀγαπῶ ! μὴ συλλογίζεσαι τοὺς πεθαμένους, γιατί ἡ ἐνθύμησις τοὺς σκοτώνει. “Ἡ νεότης δὲν βαστᾷ πολὺ, περνᾷ καὶ δὲν γυρίζει πιά. Τὸ γῆρας εἶνε μακρὸ κι’ ἔχομε καιρὸ νὰ παρακαλοῦμε τότε καὶ νὰ κλαίμε. Σ’ ἀγαπῶ, θέλεις νὰ μ’ ἀγαπήσης λιγάκι καὶ σὺ, θέλεις νὰ παντρευτοῦμαι ;

“Ἡ Ύβωννη δέχτηκε τὴν πρότασι τοῦ Αλβέρτου καὶ φόρεσε τὸ δαχτυλίδι τοῦ ἀρραβῶνος. Μιά μέρα ἔξαφνα τοῦ ἔδωσε ραντεβού σὸ σταυρὸ τοῦ μακαριτῆ ἀδερφοῦ του. Θέλησε νὰ κἀνὴ μιά τελευταία ἐπίσκεψι σ’ ἐκεῖνον ποὺ τῆς πήρε ἕνα μέρος τῆς καρδιάς της !

Τὴν ἄλλη μέρα ἀνταμώσανε σὸ νεκροταφεῖο. Γονατίσανε μαζί πάνω στὴ πλάκα τοῦ τάφου τοῦ Γεώργου κι’ ἄρχισαν νὰ κλαῖνε.

— “Ἐμπρός ! “Υβὼννη εἶπεν ὁ Αλβέρτος στὴν ἀρραβωνιαστικὴ του με θάρρος, πάμε. πρέπει νὰ ζήσουμε.

“Ἐκείνη ἀνέβηκε πάνω στὸν τάφο γιὰ νὰ κὼψη ἕνα τραντάφυλλο ἀπὸ μιά τρανταφυλλιά, γύρισε, ἔπειτα ἔπιασε με τὰ δυο χέρια της τὸ κεφάλι τοῦ Αλβέρτου. τὸν φίλησε σὸ μέτωπο καὶ ξανάρχισε νὰ κλαῖνε.

— Κῦτταξε εἶπεα σὸ νέο.

Τῆς τρανταφυλλιάς τὰ κλωνιά γέρνανε κάτω σάν μαραμμένα καὶ τὰ τραντάφυλλα δὲν εἶχαν ζωηρὸ χῶμα.

“Ἡ Ύβωννη πήρε τὸν Αλβέρτο ἀπ’ τὸ χέρι καὶ κάνανε τὸν γύρο τοῦ τάφου.

— Νὰ ἐκείνο ποὺ μαραίνει καὶ ξεραίνει τὴν τρανταφυλλιά, τοῦ εἶπε καὶ τοῦδειξε τῆς μὸς ρίζες τῆς τρανταφυλλιάς ποῦταν ἔξω ἀπ’ τὴ γῆ ! “Ἡ τροφὴ ποὺ δέχεται τὸ φυτὸ δὲν εἶνε ἀρκετὴ καὶ θὰ ξεραθῆ !

— “Ὁ “Υβὼννη ! φώναξε ὁ νέος ἀπελιτισμένος, δὲν πιστεύεις λοιπὸν πὼς σ’ ἀγαπῶ τόσο, σάν νάχι δυο καρδιές ;

— Αὐτὸ θὰ τὸ μάθω ἂν δὲν πεθάνω, ἀπήνητησεν ἐκείνη.

Καὶ προτοῦ γίνῃ ὁ γάμος τῆς ἡ Ύβωννη πέθανε. Τὴν ἔθαψαν, ὅπως ζήτησε, πλάι σὸ τάφο τοῦ Γεώργου. Καὶ ἀφθονο τὸ χῶμα σκέπασε πλέον ὅλες τις ρίζες τῆς τρανταφυλλιάς...

Fernand Lafargue

*

ΝΕΩΤΕΡΕΣ ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ

ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΗ... ΓΙΑ ΤΙΣ ΠΑΝΓΕΣ

Πρὸ ὀλίγων μηνῶν σὸ Παρίσι ἔγινε, με μεγάλη ἐπιτυχία, ἡ ἐφαρμογὴ τῆς χρήσεως μιάς ραπτομηχανῆς νεωτάτης ἐφευρέσεως γιὰ τίς... πληγές, ποὺ ἀνοίγονται ἀπὸ τοὺς γιαιτροὺς στὶς ἐγγχειρήσεις.

Στὸ χειρουργικὸ τμήμα τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου τῶν Παρισίων, ἡ μέθοδος αὐτῆ, κατόπιν τῆς ἐπιτυχίας ἡ ὁποία ἔστειψε τὰ πρῶτα πειράματα ἀπερασίωσθι νὰ εἰσαχθῆ ὡς τακτικὸς πιά τρόπος τοῦ ραψίματος τῶν πληγῶν στὰς ἐγγχειρήσεις καὶ ν’ ἀντικαταστήσῃ ὀριστικὰ τὸ μέχρι σήμερον ἀκολουθούμενον σύστημα τοῦ ἀτελοῦς ραψίματος τῶν πληγῶν αὐτῶν με τὴ βελόνα :

“Ὁ διάσημος Γάλλος χειρουργὸς κ. Μιννέ, σὲ μιά τελευταία του διάλεξη τὴν ὁποία ἔκανε στὴν ἰατρικὴ σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου τῶν Παρισίων, σχετικῶς με τὸ νέο αὐτὸ σύστημα εἶπε, μεταξὺ τῶν ἄλλων ὅτι : «Μόνον ἡ ραπτομηχανὴ θὰ μπορέσῃ πιά νὰ μᾶς ἐξασφαλίσῃ τὸ τελειότερο, τὸ ἀσφαλέστερο καὶ τὸ πλέον ἀνώδυνο ράψιμο ὄχι μόνον τῶν ἐγγχειρήσεων, ἀλλὰ καὶ γενικῶς κάθε τομῆς ἡ ὁποία ἀνοίγεται σὸ ἀνθρώπινο σῶμα».

“Ὁ Γεώργος ἔπεσε ἀπ’ τὸ ἄλογό του.